

— Наистина ли! рече Маргарита като са засмѣ, тогасъ, В. Величество трѣбаше, за моя полза, да не бърза да си доде, но да остане повече време въ Галиція.

— И можахъ ли да останѣ повече време, далечъ отъ тебе! Обычамъ та толкосъ!

— Туй ти са случи види са, подиръ благочестиво-то ти пѣтуваньє, защото понапредъ мыслиж не бѣше сѣщото!

— Сѣкогы, Маргарито!

— Не, царю! познахъ го добръ, и този светый Іаковъ де-Кампостелло, комуто длѣжж днешната вѣжливостъ къмъ мене на В. Величество, е голѣмъ светецъ, когото ще вѣрвамъ и ще почитамъ; но намѣсто деветъ трѣбаше да останете тамъ дваждъ помного дни; тогасъ щѣхмы да сме пооздравены.

— Какъ можешъ, Маргарито, да са шегувашъ върху този предметъ?

— Не са никакъ шегувамъ, и за да го докажѣж, моляж В. Величество да има добрината да ми раскаже пѣтуваньєто си.

— Въ сѣко друго време; но сега немамъ никаква охота за пѣтуваніята напротивъ туй послѣднето бѣше толкози неприятно!

— Какъ! вий, царю, хулите светого Іакова де-Кампостелло.

— Не наистина, но имамъ други работы да ти прикажж.

— Трѣба първо да ми раскажешъ за пѣтуваньєто си, и какъ поминж деветьтъ си дни, единъ по единъ . . . нека наченемъ отъ първия.

— Не, госпоже, извика нетърпеливо царьтъ, ще умремъ отъ неприяности.

— Нека, ще бжде и то църковно наказаніє не ли тъкмо за туй предприє ты туй пѣтуваньє? И азъ, по отразеніє, безъ да са трудж да го сториж, ще получж чрезъ В. Величество сичката благодать.

— Но, госпоже, сѣко нѣщо си има времето. Наказанієто което ми са наложи бѣше да са отдалечж отъ васъ. Но, сега, когато са то свърши, сега не-